

62016CJ0679

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2018. július 25. (*1) (1)

„Elzetes döntéshozatal – Uniós polgárság – EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikk – A tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog – Szociális biztonság – 883/2004/EK rendelet – Szociális támogatás – Betegségi ellátások – A fogyatékkal élő személyek számára nyújtandó szolgáltatások – Valamely tagállam települési önkormányzatát terhelő azon kötelezettség, hogy a lakosa számára a nemzeti jogszabályban előírt személyes segítséget nyújtson a más tagállamban folytatott felsőfokú tanulmányai idejére”

A C-679/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország) a Bírósághoz 2016. december 30-án érkezett, 2016. december 23-i határozatával terjesztett elő az

A

által indított,

az Espoon kaupungin sosiaalija terveyslautakunnan yksilöasioiden jaosto

résztételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger (előadó) és F. Biltgen bírák,

előtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

–

a finn kormány képviseletében H. Leppo, meghatalmazotti minőségben,

–

a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vlášil és J. Pavliš, meghatalmazotti minőségben,

–

a svéd kormány képviseletében A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, L. Zettergren és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben,

—
az Európai Bizottság képviselőjében D. Martin és I. Koskinen, meghatalmazotti minőségben,
a tanácsnak indítványának a 2018. január 31-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

1

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikknek, valamint a 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2009. L 284., 43. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o., a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 3. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2

E kérelmet az A által indított eljárás keretében terjesztették elő, melynek tárgya személyes segítségnek az Espoo kaupungin sosiaali- ja terveyslautakunnan yksilöasioiden jaosto (Espoo város szociális és egészségügyi bizottságának egyedi ügyekkel foglalkozó csoportja, Finnország; a továbbiakban: Espoo város) által az észtországi Tallinnban való rendelkezésre bocsátása, ahol A három éven át nappali képzés keretében jogi tanulmányokat folytat.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

3

A fogyatékossgal élők személyek jogairól szóló, New Yorkban, 2006. december 13-án kötött egyezmény (Recueil des traités des Nations unies, 2515. kötet, 3. o.; kihirdette: a 2007. évi XCII. tv.; a továbbiakban: a fogyatékossgal élők személyek jogairól szóló egyezmény) 2008. május 3-án lépett hatályba. Ezen egyezményt az Európai Közösség nevében a 2009. november 26-i 2010/48/EK tanácsi határozat (HL 2010. L 23., 35. o.) hagyta jóvá.

4

A fogyatékossgal élők személyek jogairól szóló egyezmény 19. cikke, melynek címe „Önálló életvitel és a közösségbe való befogadás”, a következőképpen rendelkezik:

„Az Egyezményben részes államok [...] minden szükséges és hatékony intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a fogyatékossgal élők személyek teljes mértékben élvezhessék e jogukat és a teljes közösségi befogadást és részvételt, beleértve a következők biztosítását:

[...]

b)

a fogyatékossgal élők személyek számára hozzáférési lehetőséget biztosítanak többféle otthoni, intézményi és egyéb közösségi támogató szolgálathoz, beleértve azt a személyes segítséget,

mely a közösségben éléshez és a közösségbe történő beilleszkedéshez, valamint a közösségtől való elszigetelődés és kirekesztődés megelőzése céljából szükséges;

[...]"

5

A Bíróság megerősítette, hogy ezen egyezmény rendelkezései az Unió jogrendjének szerves részét képezik, és az uniós jog rendelkezéseit lehetőség szerint az említett egyezménnyel összhangban kell értelmezni (2013. április 11-én HK Danmark ítélet, C-335/11 és C-337/11, EU:C:2013:222, 30. és 32. pont).

6

A Finn Köztársaság 2016. május 11-én megerősítette a fogyatékossággal élő személyek jogairól szóló egyezményt és az ahhoz kapcsolódó fakultatív jegyzőkönyvet. Ez az egyezmény és annak fakultatív jegyzőkönyve az említett tagállamban 2016. június 10-én lépett hatályba.

Az uniós jog

7

A 883/2004 rendelet (15) preambulumbekézése a következőképpen rendelkezik:

„Szükséges, hogy a Közösségen belül mozgó személyek csak egyetlen tagállam szociális biztonsági rendszere alá tartozzanak az alkalmazandó nemzeti jogszabályok halmozódása és az ebből eredő bonyodalmak elkerülése érdekében.”

8

E rendelet 1. cikkének j), k) és l) pontja az alábbi fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„j)

»lakóhely«: a személy szokásos tartózkodási helye;

k)

»tartózkodási hely«: a személy ideiglenes tartózkodási helye;

l)

»jogszabályok«: az egyes tagállamok tekintetében a 3. cikk (1) bekezdése alá tartozó szociális biztonsági ágazatokhoz kapcsolódó törvények, rendeletek és egyéb kötelező rendelkezések, valamint minden egyéb végrehajtási intézkedés.

[...]"

9

Az említett rendeletnek „A rendelet alkalmazási köre” című 3. cikke következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezt a rendeletet a következő szociális biztonsági ágakra vonatkozó valamennyi jogszabályra kell alkalmazni:

a)

betegségi ellátások;

[...]

(2) A XI. melléklet eltérő rendelkezései hiányában, ezt a rendeletet az általános és különleges, járulékalapú vagy nem járulékalapú szociális biztonsági rendszerekre, valamint a munkáltató vagy hajótulajdonos kötelezettségeihez kapcsolódó rendszerekre kell alkalmazni.

(3) Ezt a rendeletet ugyancsak alkalmazni kell a 70. cikk alá tartozó különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokra.

[...]

(5) Ez a rendelet nem alkalmazandó:

a)

a szociális és egészségügyi támogatásokra;

[...]"

10

A 883/2004 rendeletnek „A tagállamok nyilatkozatai a rendelet hatályáról” című 9. cikke előírja többek között, hogy a tagállamok minden évben írásban értesítik az Európai Bizottságot az e rendelet 3. cikkében említett jogszabályokról és rendszerekről.

11

A 883/2004 rendelet II. címében, mely „Az alkalmazandó jogszabályok meghatározása” címet viseli, e rendelet 11. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Az e rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

[...]

(3) A 12–16. cikkekre is figyelemmel:

a)

a munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként egy tagállamban tevékenységet folytató személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak;

[...]

e)

az a)–d) pont hatálya alá nem tartozó bármely személyre a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai vonatkoznak, e rendelet egyéb olyan rendelkezéseinek sérelme nélkül, amelyek szerint az ilyen személyeknek egy vagy több tagállam jogszabályai alapján ellátásokat biztosítanak.”

A finn jog

A szociális támogatásokról szóló törvény

12

A sosiaalihuoltolaki (a szociális támogatásokról szóló törvény) (17.9.1982/710) 13. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A települési önkormányzatok a szociális támogatásokkal kapcsolatos feladataik keretében a jogszabályokban előírt tartalom és terjedelem tiszteletben tartása mellett gondoskodnak:

l)

a lakók számára nyújtandó szociális szolgáltatások szervezését;

[...]”

13

A szociális támogatásokról szóló törvény 14. §-ának első bekezdése a következőket írja elő:

„E törvény alkalmazásában lakó az, akinek lakóhelye a vääestökirjalaki (a népességnyilvántartásról szóló törvény) (141/69) értelmében a településen található.

[...]”

A fogyatékkal élő személyek számára nyújtandó szolgáltatásokról és támogató intézkedésekről szóló törvény

14

A laki vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista (a fogyatékkal élő személyek számára nyújtandó szolgáltatásokról és támogató intézkedésekről szóló törvény) (3.4.1987/380) az alapügyre alkalmazandó változatában (a továbbiakban: a fogyatékkal élő szolgáltatásokról szóló törvény) az 1. §-ában a következőképpen rendelkezik:

„A jelen törvény célja azon lehetőségek előmozdítása, amelyek révén a fogyatékkal élő személyek a társadalom egyenértékű tagjaiként másokkal együtt tudnak élni, és tevékenyek képesek lenni, valamint a fogyatékkal élő által okozott kellemetlenségek és akadályok kialakulásának megelőzése és azok megszüntetése.”

15

E törvény 3. §-a, melynek címe „A szolgáltatások és támogató intézkedések nyújtásával kapcsolatos felelősség”, a következőket írja elő:

„A települési önkormányzat gondoskodik arról, hogy a fogyatékkal élő személyek számára nyújtandó szolgáltatások és támogató intézkedések úgy legyenek megszervezve, hogy azok tartalma és köre kielégítse a települési igényeket.

Az e törvény szerinti szolgáltatások és támogató intézkedések megszervezésekor figyelembe kell venni az igénylő egyéni segítségnyújtási igényét.”

Az említett törvény 8. §-a, melynek címe „A fogyatékos személyeknek nyújtott szolgáltatások”, a (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A települési önkormányzat köteles kísérettel biztosított elfogadható szállítási, a napi tevékenységekhez kapcsolódó szolgáltatást, személyes segítséget, vagy támogatott lakhatást megszervezni valamely súlyos fogyatékossgal él? személy számára, ha e személy fogyatékossga vagy betegsége miatt az adott személynek feltétlenül szolgáltatásokra van szüksége ahhoz, hogy megbirkózzon a mindennapi élettevékenységekkel. Ugyanakkor nincs különleges kötelezettsége a települési önkormányzatnak támogatott lakhatást vagy személyes segítséget nyújtani akkor, ha a súlyos fogyatékkal él? személy számára szükséges ellátások nem biztosíthatóak a lakóhelye közelében.”

Ugyanezen törvény 8c. §-a, melynek címe „Személyes segítség”, a következőket írja el?:

„E törvény alkalmazásában személyes segítség a súlyos fogyatékossgal él? személyek számára az alábbiakhoz nyújtott feltétlenül szükséges otthoni és nem otthoni segítség:

1)

a mindennapi élet teend?inek ellátása;

2)

munka és tanulás;

3)

szabadid?s tevékenységek;

4)

a társadalmi életben való részvétel vagy

5)

a társas érintkezés fenntartása.

A személyes segítség célja segítséget nyújtani a súlyos fogyatékossgal él? személyek számára ahhoz, hogy az els? bekezdésben említett tevékenységek végzése során megvalósíthassák saját döntéseiket. A személyes segítség megszervezése akkor lehetséges, ha a súlyos fogyatékkal él? személy képes meghatározni a segítség megvalósításának tartalmát és módját.

A személyes segítség megszervezése szempontjából az min?sül súlyos fogyatékossgal él? személynek, aki hosszan tartó vagy súlyosbodó fogyatékossga vagy betegség miatt feltétlenül és visszatér?en más személy segítségére szorul az els? bekezdésben említett tevékenységek végzéséhez, ha ez a szükség nem köt?dik közvetlenül az életkorának megfelel? betegséghez vagy képességvesztéshez.

Személyes segítség a mindennapi élet teendőinek ellátásához, valamint munkához és tanuláshoz a súlyos fogyatékossgal él? személy által feltétlenül igényelt mértékben nyújtható.

A fenti, első bekezdés 3) és 5) pontjában meghatározott tevékenységek esetén legalább havi 30 óras személyes segítség megszervezése szükséges, amennyiben alacsonyabb óraszámban nem biztosítható a súlyos fogyatékossgal él? személy számára elengedhetetlen segítség.”

18

A fogyatékossgai szolgáltatásokról szóló törvény 8d. §-a, melynek címe „A személyes segítség nyújtásának részletes szabályai”, a következ?képpen rendelkezik:

„A személyes segítség nyújtásának részletes szabályai és a személyes segítség megszervezésér?l való döntés során a település figyelembe veszi a súlyos fogyatékossgal él? személy véleményét és kívánságait, valamint a szolgáltatási tervben meghatározott egyéni segítségnyújtásra való igényt és az életkörülmények összességét.

A települési önkormányzat az alábbi módokon szervezheti meg a személyes segítséget:

1)

megtéríti a súlyos fogyatékossgal él? személyeknek a segít? személy foglalkoztatása által okozott költségeket, beleértve a munkáltatót jogszabály alapján terhel? járulékokat és ellátásokat, valamint a segít? személy miatt felmerült egyéb arányos és szükséges kiadásokat is;

2)

a lakik szociális?ja terveydenhuollon palvelusetelistä (a szociális és egészségügyi támogatási utalványokról szóló 569/2009 törvény) alapján megfelel? érték? szolgáltatási utalványokat bocsát a súlyos fogyatékossgal él? személyek rendelkezésére segítségnyújtási szolgáltatások igénybevételéhez; vagy

3)

köz? vagy magánszolgáltatók segítségnyújtási szolgáltatásait bocsátja a súlyos fogyatékossgal él? személyek rendelkezésére, vagy maga, illetve megállapodás alapján más települési önkormányzattal vagy önkormányzatokkal együtt nyújt szolgáltatásokat.

A fenti második bekezdés 1) pontjában meghatározott esetben a súlyos fogyatékossgal él? személyt adott esetben tanácsadással kell támogatni a segít? személy felvételével kapcsolatos kérdésekben.

Hacsak a súlyos fogyatékossgal él? személy érdeke azt jelent?sen nem indokolja, nem lehet e személy rokona vagy más, hozzá közel álló személy a fenti második bekezdés 1) pontjában szerepl?, ?t segít? személy.”

A szociális és egészségügyi támogatások díjairól szóló törvény

19

A lakik szociális?ja terveydenhuollon asiakasmaksuista (szociális és egészségügyi támogatások díjairól szóló törvény; 3.8.1992/734) 4. §-a, melynek címe „Az ingyenes szociális szolgáltatások”, az (5) bekezdésében a következ?képpen rendelkezik:

„A szociális szolgáltatások közül ingyenesek a következők:

[...]

5)

A [fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény] 8. §-ának (1) bekezdésében említett szolgáltatások, a 8. § (2) bekezdésében említett napi tevékenységek, a szállítást és az étellemezést kivéve, a személyes segítség, valamint a támogatott lakhatáshoz kapcsolódó különleges szolgáltatások és a 11. §-ban említett vizsgálatok; a támogatott lakhatáshoz kapcsolódó különleges szolgáltatások költségei és a személyes segítség költségei azonban kiszámlázhatók, ha az érintett számára e költségeket a [fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény?] eltérő valamely más törvény alapján megtérítik.”

Az alapeljárás és az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdések

20

Az alapeljárás felperese 1992-ben született, lakóhelye a finnországi Espoo városában található. A kérdést elterjesztő bíróság megállapításai szerint jelentős segítségre van szüksége, többek között a mindennapi teendők ellátásához. Következésképpen Espoo város egyéni kisegítő biztosított a számára annak érdekében, hogy középfokú tanulmányokat végezhesen, melyre Finnországban került sor.

21

2013 augusztusában A a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény alapján körülbelül heti öt órás időtartamra személyes segítséget kért Espoo városától a mindennapi tevékenységek ellátásához, többek között a bevásárlás, a takarítás és a mosás elvégzéséhez. E kérelem időpontjában A éppen az észtországi Tallinnba költözött abból a célból, hogy három éven át nappali képzés keretében jogi tanulmányokat folytasson, ami azzal járt, hogy hetente három vagy négy napot az észti városban kellett töltenie, a hétvégékre pedig vissza kívánt térni Espooba. A kérelmezett szolgáltatásokat tehát Finnországon kívül kellett nyújtani.

22

A 2013. november 12-i határozatban, amelyet a jogorvoslati kérelmet követő 2014. február 4-i határozat helybenhagyott, A személyes segítség iránti kérelmét elutasították azzal az indokkal, hogy még ha A lakóhely szerinti települése változatlan is marad, finnországi tartózkodása nem tekinthető alkalmi jellegűnek. Espoo város úgy vélte, hogy nem köteles a szolgáltatásokat és támogató intézkedéseket külföldön megszervezni, mivel az ilyen típusú tartózkodást annak jellege az „állandó tartózkodáshoz” teszi hasonlatossá. Megállapította továbbá, hogy külföldön üdülési vagy üzleti célú utak idejére szervezhető meg a személyes segítség, és nem biztosítható megtérítés, ha az érintett személy lakóhelye szerinti település Finnországon kívüli tartózkodás miatt megváltozik, vagy ha az érintett személy egyébként huzamosan vagy állandó jelleggel Finnországon kívül tartózkodik.

23

2014. június 27-i ítéletében a Helsingin hallinto-oikeus (helsinki közigazgatási bíróság, Finnország) lényegében helybenhagyta ezt az érvelést, és elutasította a személyes segítség iránt elterjesztett kérelmet elutasító határozattal szemben A által benyújtott keresetet.

24

Az ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezés ügyében eljáró Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Finnország) azonban úgy véli, hogy az alapjogvita eldöntéséhez a Bíróság elzetes döntéshozatalára van szükség.

25

E tekintetben a kérdést elterjesztő bíróság megállapítja, hogy a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény értelmében a személyes segítség a települési önkormányzat különös kötelezettségének körébe tartozó szolgáltatás, és az annak igénybevételére vonatkozó feltételeknek megfelel személynek az ilyen segítséghez alanyi joga van, mely segítséget az említett törvény értelmében súlyos fogyatékossgal él valamennyi személynek biztosítani kell, ha az az érintett személy egyéni segítségnyújtási igényére tekintettel elengedhetetlen.

26

A kérdést elterjesztő bíróság azonban megjegyzi, hogy mivel nem vitatott, hogy A lakóhely szerinti települése a nemzeti jog alapján az észtfővárosban folytatott tanulmányai ellenére továbbra is Espoo, sem a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény szövege, sem annak elkészítő anyagai nem támasztják alá azt az elméletet, mely szerint a települési önkormányzat a Finnországon kívüli tartózkodás idején köteles a kért támogatást nyújtani.

27

A Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy véli, hogy e kontextusban szükséges az uniós jog értelmezése az eltte folyamatban lévő ügy elbírálásához. A kérdést elterjesztő bíróság mindenekelőtt arra kérdésre vár választ, hogy a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvényben elírt személyes segítség a jellemzői alapján „betegségi ellátásnak” minősül-e, és így a 883/2004 rendelet alkalmazási körébe tartozik, vagy a szociális támogatással összefüggő ellátásról van szó, mely esetben ez a személyes segítség nem tartozik az említett rendelet hatálya alá. A Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság), amely hajlik arra, hogy a második esettel értsen egyet, ezt követően felteszi a kérdést, hogy ellentétes-e az EUMSzerződésnek az uniós polgárságra vonatkozó rendelkezéseivel az alapügyben kért személyes segítség nyújtásának megtagadása.

28

E körülmények között a Korkein hallinto-oikeus (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és elzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1)

A 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett »betegségi ellátásnak« minősül-e az olyan ellátás, mint a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény által elírt személyes segítség?

2)

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

korlátozza-e az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és

tartózkodáshoz való – EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikk szerinti – jogát az, ha az olyan ellátás külföldi nyújtása, mint a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény szerinti személyes segítség, nincs külön szabályozva, és az ellátás nyújtásának feltételeit úgy értelmezik, hogy nem nyújtható személyes segítség abban a másik tagállamban, amelyben az érintett felsőfokú végzettség megszerzésére irányuló hároméves tanulmányokat folytat?

–

Jelentéssel bír-e az ügy értékelése szempontjából, hogy valamely személynek olyan ellátás nyújtható a lakóhely szerinti településnél eltérő másik finnországi településen, mint a személyes segítség, például ha e személy másik finn településen folytat tanulmányokat?

–

Jelentéssel bírnak-e az ügy uniós jogi értékelése szempontjából a fogyatékosággal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 19. cikkéből eredő jogok?

3)

Amennyiben a Bíróság a második előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolása során azt állapítja meg, hogy a nemzeti jog jelen ügyben elvégzett értelmezésének eredménye a szabad mozgás korlátozását jelenti: igazolható-e e korlátozás az abból eredő, közérdeken alapuló nyomós okokkal, hogy a település köteles gondoskodni a személyes segítség nyújtásáról, hogy a településnek lehetősége van kiválasztani a segítség nyújtásának megfelelő módjait, és hogy fenn kell tartani a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény szerinti személyes segítségnyújtási rendszer koherenciáját és hatékonyságát?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

29

Az első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan ellátás, mint az alapügyben a személyes segítség, amely többek között a súlyos fogyatékosággal élő személy mindennapi tevékenységei során felmerülő költségek annak érdekében való átvállalásában áll, hogy ezen utóbbi, gazdaságilag nem aktív személy felsőfokú tanulmányokat folytathasson, e rendelkezés értelmében a „betegségi ellátások” fogalmába tartozik.

30

Először is meg kell állapítani, hogy a Bíróság rendelkezésére álló iratokból az következik, hogy a Finn Köztársaság nem tett olyan nyilatkozatot, hogy a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény a 883/2004 rendelet hatálya alá tartozik. A Bíróság azonban már megállapította, hogy az a körülmény, hogy valamely tagállam nem tett nyilatkozatot a 883/2004 rendelet 9. cikkének megfelelően arra vonatkozóan, hogy egy adott törvény e rendelet hatálya alá tartozik, nem zárja ki ipso facto e törvényt a rendelet tárgyi hatályából (lásd többek között: 1996. július 11-iiOtte ítélet, C-25/95, EU:C:1996:295, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. szeptember 19-iiHliddal és Bornand ítélet, C-216/12 és C-217/12, EU:C:2013:568, 46. pont).

31

Ami a 883/2004 rendelet hatálya alá tartozó, és az abból kizárt ellátások közötti

megkülönböztetést illeti, hangsúlyozni kell, hogy az alapvetően az egyes ellátások alkotóelemein alapul, többek között azok célján és megadásának a feltételein, és nem azon, hogy a nemzeti szabályozás szociális biztonsági ellátásnak minősíti-e az ellátást, vagy sem (lásd ebben az értelemben többek között: 1998. március 5-²iMolenaar ítélet, C-160/96, EU:C:1998:84, 19. pont; 2015. szeptember 16-²iBizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 70. pont; 2018. május 30-²iCzerwiński ítélet, C-517/16, EU:C:2018:350, 33. pont).

32

Az ítélkezési gyakorlatból tehát az következik, hogy valamely ellátás akkor tekinthető szociális biztonsági ellátásnak, ha egyrészt a jogosult személyes szükségletének bármilyen egyedi és diszkrecionális mérlegelése nélkül, jogilag meghatározott helyzetben nyújtják, és másrészt az 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikét fedezi (lásd többek között: 1985. március 27-²iHoeckx ítélet, 249/83, EU:C:1985:139, 12–14. pont; 2015. szeptember 16-²iBizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 71. pont; 2017. június 21-²iMartinez Silva ítélet, C-449/16, EU:C:2017:485, 20. pont).

33

Az előző pontban felsorolt két feltétel kumulatív jellegére tekintettel, ha e feltételek egyike nem teljesül, a szóban forgó ellátás nem tartozik a 883/2004 rendelet alkalmazási körébe.

34

Az első feltétel tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy az akkor teljesül, ha az ellátás nyújtására objektív feltételekre tekintettel kerül sor, amelyek – amint teljesülnek – anélkül biztosítanak jogot az ellátásra, hogy az illetékes hatóság figyelembe vehetne egyéb személyes körülményeket (lásd ebben az értelemben: 1992. július 16-²iHughes ítélet, C-78/91, EU:C:1992:331, 17. pont; 2015. szeptember 16-²iBizottság kontra Szlovákia ítélet, C-433/13, EU:C:2015:602, 73. pont).

35

E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy bár a súlyos fogyatékkal élő személyek személyes szükségleteit figyelembe vették a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvényben előírt személyes segítség nyújtása során, e törvény az abban meghatározott kedvezményezettek jogilag meghatározott helyzetben, a kedvezményezettek jövedelmi helyzetére tekintet nélkül az említett segítséghez való „alanyi jogot” ruház.

36

A finn és a svéd kormány a maga részéről úgy véli, hogy az alapügy tárgyát képező ellátás ahhoz hasonlítható, amely a 2015. szeptember 16-²iBizottság kontra Szlovákia ítélet (C-433/13, EU:C:2015:602) tárgyát képezte, tekintve a kedvezményezett személyes szükségleteinek a figyelembevételét és a település számára biztosított széles mérlegelési mozgásteret az ellátás nyújtásának a módjait és a terjedelmét illetően, így ezen ellátás nem felel meg a jelen ítélet 32. pontjában említett első feltételnek, és következésképpen nem tartozik a 883/2004 rendelet tárgyi hatálya alá. Ezzel szemben a Bizottság és a cseh kormány úgy véli, hogy az említett ellátás megfelel e feltételnek.

37

A 2015. szeptember 16-²iBizottság kontra Szlovákia ítéletben (C-433/13, EU:C:2015:602) a Bíróság megállapította, hogy egyfelől a Bizottság nem bizonyította, hogy a szlovák törvényben meghatározott, a különböző elvégzendő orvosi és szociális szakvéleményekre vonatkozó

feltételek anélkül alapozták meg a szóban forgó ellátásokra való jogosultságot, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság mérlegelési mozgástérrel rendelkezne azok nyújtását illetően, másfelől az említett törvény elírja, hogy a kompenzáció jogcímén nyújtott támogatásra vonatkozó jogosultság a hatáskörrel rendelkező hatóság e jogosultság elismerésére vonatkozó érvényes határozatával keletkezik, amely a szlovák kormány azon álláspontját erősítette meg, amely szerint a hatóság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a szóban forgó ellátások nyújtása során.

38

Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 42. pontjában megállapította, ebből az következik, hogy a szóban forgó ellátás kedvezményezettje személyes szükségleteinek a diszkrecionális mérlegelésének mindenekelőtt az adott ellátáshoz való jog megszerzésére kell irányulnia ahhoz, hogy a jelen ítélet 32. pontjában említett első feltétel teljesülése kizárt legyen, ami megerősíti a szlovák kormány azon álláspontját, amely szerint a hatóság mérlegelési mozgástérrel rendelkezett a szóban forgó ellátások nyújtása során.

39

Meg kell állapítani, hogy az érintett személyes szükségletének figyelembevételét több alkalommal említi a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény, különösen annak 8c. és 8d. §a. Ugyanakkor a többek között az említett 8d. § által biztosított, a kedvezményezett lakóhelye szerinti település hatásköreit érintő mérlegelési mozgástér nem a személyes segítséghez való jog megnyílását érinti, hanem e támogatás biztosításának a módjait, valamint annak terjedelmét, mivel a személyes segítséget a településnek nyújtania kell, ha a kérelmező olyan, súlyos fogyatékosággal élő személy, aki e településen lakóhellyel rendelkezik, függetlenül e személy jövedelmétől. Következésképpen az alapügyre jellemző helyzet eltér a 2015. szeptember 16-iiBizottság kontra Szlovákia ítélet (C-433/13, EU:C:2015:602) alapjául szolgáló helyzettől.

40

E megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy az alapügyben az első feltétel teljesül.

41

A második feltételt illetően meg kell vizsgálni, hogy az alapügy tárgyát képező ellátás a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikét fedezi-e.

42

Konkrétabban az ápolásra való rászorultság kockázatát fedező biztosítás tekintetében a Bíróság lényegében már megállapította, hogy az ápolásra való rászorultság kockázatát érintő ellátások, bár saját egyedi jellemzőkkel rendelkeznek, a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „betegségi ellátások” körébe sorolandók (lásd ebben az értelemben többek között: 1998. március 5-iiMolenaar ítélet, C-160/96, EU:C:1998:84, 23–25. pont; 2011. június 30-ida Silva Martins ítélet, C-388/09, EU:C:2011:439, 40–45. pont; 2017. február 1-jeiTolley ítélet, C-430/15, EU:C:2017:74, 46. pont).

43

Az ápolásra való rászorultság kockázatának a betegségi kockázatok körébe való ezen besorolása azonban azt feltételezi, hogy az ápolásra való rászorultság kockázatának a fedezésére szánt ellátások az ápolásra rászoruló személyek egészségi állapotának és életének a javítását célozzák (lásd ebben az értelemben: 2001. március 8-iiJauch ítélet, C-215/99, EU:C:2001:139, 28. pont; 2006. február 21-iiHosse ítélet, C-286/03, EU:C:2006:125, 38–44. pont; 2011. június 30-ida Silva

Martins ítélet, C-388/09, EU:C:2011:439, 45. pont).

44

Ez a helyzet áll fenn többek között akkor, ha e rendszerek finanszírozási módjától függetlenül azon költségek átvállalásáról van szó, amelyeket az érintett személynek az ápolásra való rászorultsága okoz, és amelyek legalábbis áttételesen az adott személy ápolásához, és e személy mindennapi élete minőségének a javításához kapcsolódnak, és többek között biztosítják a számára berendezések igénybevételét és harmadik személyek segítségét (lásd többek között: 1998. március 5. Molenaar ítélet, C-160/96, EU:C:1998:84, 23. pont; 2004. július 8. Gaumain-Cerri és Barth ítélet, C-502/01 és C-31/02, EU:C:2004:413, 3., 21. és 26. pont; 2012. július 12. Bizottság kontra Németország ítélet, C-562/10, EU:C:2012:442, 46. pont).

45

A Bíróság azt is megállapította, hogy az ápolásra való rászorultság kockázatára vonatkozó ellátások legfeljebb kiegészítő jellegűek a *stricto sensu* a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó „klasszikus” betegségbiztosítási ellátásokhoz képest, és nem feltétlenül képezik azok szerves részét (lásd többek között: 2011. június 30. da Silva Martins ítélet, C-388/09, EU:C:2011:439, 47. pont; 2017. február 1. Tolley ítélet, C-430/15, EU:C:2017:74, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46

Az alapügyben, amint arra a finn és a svéd kormány az írásbeli észrevételeiben, valamint a főtanácsnok az indítványában rámutat, meg kell állapítani, hogy a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvényben elírt személyes segítség nem tekinthető olyanoknak, amely javítja a fogyatékosággal élő kedvezményezett egészségi állapotát.

47

E törvény 1. §a szerint ugyanis annak célja azon lehetőségek előmozdítása, amelyek révén a fogyatékosággal élő személyek a társadalom egyenértékű tagjaiként másokkal együtt tudnak élni, és tevékenyek képesek lenni, valamint a fogyatékoság által okozott kellemetlenségek és akadályok kialakulásának megelőzése és azok megszüntetése.

48

Ezenfelül a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény 8c. §a szerint a személyes segítség célja segítséget nyújtani a súlyos fogyatékosággal élő személyek számára ahhoz, hogy az e §ban említett tevékenységek, vagyis a mindennapi élet teendőinek ellátása, a munka és tanulás, a szabadidős tevékenységek, a társadalmi életben való részvétel, vagy a társas érintkezés fenntartása során megvalósíthassák saját döntéseiket.

49

Végezetül a fogyatékosági szolgáltatásokról szóló törvény előkészítő munkálataiból kitűnik, hogy kifejezetten nem tartoznak a személyes segítségnyújtás alkalmazási körébe az ellátásra, kezelésekre vagy felügyeletre vonatkozó segítségnyújtás iránti igények.

50

Következésképpen az alapügy tárgyát képez? ellátás nem tekinthet? olyanak, amely a 883/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten felsorolt kockázatok valamelyikét fedezi.

51

Így a jelen ítélet 32. pontjában említett második feltétel nem teljesül. Az alapügy tárgyát képez? ellátás tehát nem tartozik a 883/2004 rendelet hatálya alá.

52

A fentiekre tekintettel az els? kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan ellátás, mint az alapügyben a személyes segítség, amely többek között a súlyos fogyatékossgal él? személy mindennapi tevékenységei során felmerül? költségek annak érdekében való átvállalásában áll, hogy ezen utóbbi, gazdaságilag nem aktív személy fels?fokú tanulmányokat folytathasson, e rendelkezés értelmében nem tartozik a „betegségi ellátások” fogalmába, és ezáltal e rendelet hatályából kizártnak tekintend?.

A második és a harmadik kérdésr?

53

A kérdést el?terjeszt? bíróság a második és harmadik kérdésével, amelyeket arra az esetre tesz fel, ha az alapügy tárgyát képez? személyes segítség nem tartozik a „betegségi ellátások” fogalmába, és így a 883/2004 rendelet hatályából kizártnak tekintend?, lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikkel ellentétes?e az, ha egy tagállam valamely súlyos fogyatékossgal él? lakosával szemben a lakóhely szerinti település egy olyan ellátást, mint az alapügyben a személyes segítség, megtagad azzal az indokkal, hogy e személy más tagállamban tartózkodik abból a célból, hogy ott fels?fokú tanulmányokat folytasson.

54

El?ször is emlékeztetni kell arra, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróság kifejtette, hogy egyrészt nem vitatott, hogy az alapügy felperese a releváns nemzeti szabályozás szerint megtartja a finnországi lakóhelyét, és az a heti rendszerességgel észtországi tartózkodás, amelyre a tanulmányai keretében kényszerül, csupán ideiglenes, mivel azt tervezi, hogy minden hétvégén visszatér a lakóhelye szerinti településre. Másrészt ugyanez a bíróság közölte, hogy a tanulmányok folytatása az üzleti és üdülési célú utak időtartamával ellentétben nem szerepel azon indokok között, amelyek alapján engedélyezhet?, hogy az érintett Finnországon kívül az alapügy tárgyát képez? személyes segítségben részesüljön.

55

E pontosításokat követ?en emlékeztetni kell arra, hogy A finn állampolgárként az EUMSZ 20. cikk (1) bekezdése értelmében vett uniós polgár jogállásával rendelkezik, és így akár még származási tagállamával szemben is hivatkozhat az e jogálláshoz kapcsolódó jogokra (lásd többek között: 2015. február 26-i Martens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56

Amint azt a Bíróság már több alkalommal megállapította, az uniós polgár jogállásának célja, hogy a tagállamok állampolgárainak alapvet? jogállása legyen, és e jogállás lehetővé teszi az azonos

helyzetben lévő uniós polgárok számára, hogy állampolgárságuktól függetlenül, és az e tekintetben kifejezetten megállapított kivételek sérelme nélkül ugyanabban a jogi bánásmódban részesüljenek a Szerződés tárgyi hatálya alá tartozó területeken (lásd többek között: 2016. június 2-iiBogendorff von Wolffersdorff ítélet, C-438/14, EU:C:2016:401, 29. és 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57

Az uniós jog tárgyi hatálya alá tartozó helyzetek közé tartoznak többek között a Szerződés által garantált alapvető szabadságok gyakorlását érintő helyzetek, különösen az EUMSZ 21. cikkben biztosított, a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlásának helyzetei (lásd többek között: 2016. június 2-iiBogendorff von Wolffersdorff ítélet, C-438/14, EU:C:2016:401, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58

E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy noha az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdése értelmében a tagállamok rendelkeznek hatáskörrel az oktatás tartalmára és oktatási rendszerük szervezeti felépítésére vonatkozóan, e hatáskör gyakorlása során kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot, különösen a Szerződésnek az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében a valamennyi uniós polgárt érintően rögzített, a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogra vonatkozó rendelkezéseit (2015. február 26-iiMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59

Egyébiránt az uniós jog nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy a más tagállamban vagy külföldön folytatott felsőfokú tanulmányok tekintetében tanulmányi támogatási rendszert biztosítsanak. Mindazonáltal, ha valamely tagállam ilyen rendszert biztosít, amely lehetővé teszi a hallgatók számára, hogy ilyen támogatásban részesüljenek, gondoskodnia kell arról, hogy e támogatás nyújtásának módja ne képezze a tagállamok területén a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való említett jog indokolatlan korlátozását (lásd többek között: 2015. február 26-iiMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 24. pont).

60

Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik továbbá, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely az állam egyes állampolgárait pusztán azért hozza hátrányos helyzetbe, mert éltek a más tagállamban való szabad mozgás és tartózkodás jogával, az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében valamennyi uniós polgár számára elismert szabadságok korlátozását jelenti (2015. február 26-iiMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 25. pont).

61

Ugyanis a Szerződés által az uniós polgárok számára a szabad mozgás terén nyújtott lehetőségek nem fejthetik ki teljes hatásukat, ha valamely tagállam állampolgárát eltántoríthatják e jog gyakorlásától a más tagállamban való tartózkodása elé a származási állam e lehetőségek gyakorlását büntető szabályozása miatt állított akadályok (lásd többek között: 2015. február 26-iiMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 26. pont).

62

Ez a megállapítás különös jelentéssel bír az oktatás területén, az EUMSZ 6. cikk e) pontjában és az EUMSZ 165. cikk (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt célokra

tekintettel, melyek nevezetesen a diákok és a tanárok mobilitásának ösztönzésében állnak (lásd többek között: 2015. február 26-¹iMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 27. pont).

63

Bár el kell ismerni, hogy az alapügy tárgyát képező személyes segítséget nem kizárólag tanulmányok folytatására nyújtják, hanem a súlyos fogyatékkal élők személyek társadalmi és gazdasági beilleszkedésére is, annak érdekében, hogy e személyek megvalósíthassák a saját döntéseiket, ideértve a tanulmányok folytatását, a jelen ítélet 55–62. pontjában említett ítélkezési gyakorlat továbbra is alkalmazandó.

64

A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy az alapügy felperese a releváns nemzeti szabályozásnak megfelelően megfizette az Espoo városában fennálló lakóhelyét.

65

Márpedig nem vitatott, hogy az alapügy tárgyát képező személyes segítséget kizárólag amiatt tagadták meg A-tól, hogy az általa tervezett felsőfokú tanulmányok, amelyek egyébként megfeleltek az e segítségben való részesülésre vonatkozó valamennyi egyéb feltételnek, Finnországon kívül valósulnának meg.

66

Az ilyen megtagadást a tagállamok területén való mozgást és tartózkodást érintően az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében valamennyi uniós polgár számára biztosított szabadság korlátozásának kell tekinteni.

67

Az ilyen korlátozás az uniós jog tekintetében csak akkor igazolható, ha az közérdeke objektív megfontolásokon alapul, az érintett személyek állampolgárságától független, és a nemzeti jog által jogszerűen követett célkitűzéssel arányos. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy valamely intézkedés akkor arányos, ha – amellett, hogy alkalmas az elérni kívánt cél megvalósítására – nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 2015. február 26-¹iMartens ítélet, C-359/13, EU:C:2015:118, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68

A nemzeti intézkedés igazolását érintően a finn kormány úgy véli, hogy semmilyen nyomós közérdeke indok nem alkalmas az alapügy tárgyát képező korlátozás igazolására. A svéd kormány azonban azt az álláspontot képviseli, hogy az alapügy tárgyát képező személyes segítség megszervezése módjának az ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségek, melyek a települést terhelik, valamint e kontextusban a szociális biztonsági rendszer pénzügyi egyensúlyának a biztosítása igazolja azt, hogy e segítség Finnország területére korlátozódjon. Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság a 2011. július 21-²iStewart ítélet (C-503/09, EU:C:2011:500) 89. és 90. pontjára hivatkozva az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában az ilyen korlátozás igazolására alkalmas közérdeke célként említi a fogyatékkal élő szolgáltatásokról szóló törvény által előírt személyes segítség rendszere koherenciájának és hatékonyságának a megőrzését, valamint a segítséget kérelmező személy és a segítség megadására hatáskörrel rendelkező tagállam közötti valós kapcsolat fennállásának a biztosítását.

Igaz, hogy a nemzeti szabályozás által követett célok, amelyek a fogyatékkal élő fiatal személyek rövid távú munkaképtelenségi ellátását kérelmezők és az illetékes tagállam közötti valós kapcsolat fennállásának megállapítására, valamint a nemzeti szociális biztonsági rendszer egyensúlyának megővására irányulnak, f?szabály szerint olyan objektív céloknak min?s?lnek, amelyek igazolhatják az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében el?írt szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog korlátozását (2011. július 21?iStewart ítélet, C?503/09, EU:C:2011:500, 90. pont).

A Bíróság azonban arra a következtetésre jutott, hogy a rokkantsági ellátás kérelmez?jének tartózkodására vonatkozó feltételek nem igazolhatóak a jelen ítélet el?z? pontjában említett célkit?zések alapján. A Bíróság ugyanis különösen azt állapította meg, hogy noha az említett ellátást kérelmez? személy az érintett?l eltér? tagállamban rendelkezett lakóhellyel, az érintett tagállam területével fennálló valós és elégséges kapcsolat fennállását egyéb olyan, a kérelmez?nek e tagállam területén a kérelmét megelőzően fennálló korábbi tartózkodásán kívüli tényez?k is bizonyíthatják, mint amilyen az ez utóbbi tagállam szociális biztonsági rendszerével fenntartott kapcsolata, vagy családi háttere (2011. július 21?iStewart ítélet, C?503/09, EU:C:2011:500, 97–102., 104. és 109. pont).

Másfel?l a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez a megállapítás érvényes a nemzeti szociális biztonsági rendszer egyensúlyának fenntartására irányuló célkit?zéssel kapcsolatban is, mivel a szóban forgó ellátást kérelmez? és az illetékes tagállam közötti valós és elégséges kapcsolat létrehozásának szükségessége lehetővé teszi ez utóbbi számára annak biztosítását, hogy az ellátás folyósításával járó gazdasági teher ne váljon észszer?tlenné (2011. július 21?iStewart ítélet, C?503/09, EU:C:2011:500, 103. pont).

Ilyen következtetés alkalmazható A?nak az alapügybeli helyzetére is. Egyrészt ugyanis nem vitatott, hogy amint az a jelen ítélet 54. pontjában megállapításra került, A meg?rizte az Espoo városában fennálló lakóhelyét, e városnál nyújtotta be a személyes segítség iránti kérelmét, és e városba az észtországi tanulmányainak tartama során hetente visszatér.

Ennélfogva nem állítható megalapozottan, hogy e település számára különleges nehézségeket okozna a segítség megadására vonatkozó feltételek betartásának, valamint a segítség megszervezése és nyújtása módjának az ellen?rzése.

Ezen túlmen?en a Bíróság rendelkezésére álló iratokból nem t?nik ki semmilyen információ azon akadályok jellegét illet?en, amelyek a nyújtott személyes segítség igénybevételére vonatkozó feltételek betartásának a település általi ellen?rzését nagyobb mértékben érintenék az alapügy tárgyát képez?höz hasonló helyzetben, mint abban a finn szabályozás által megengedett helyzetben, amelyben az azonos személyes segítséget egy Finnországban lakó személy Finnországon kívül üzleti vagy üdülési célú út időtartama alatt veszi igénybe.

75

Ebben a kontextusban, a f?tanácsnoknak az indítványában szerepl? okfejtéséhez hasonlóan hangsúlyozni kell a kérdést el?terjeszt? bíróság által említett azon tényt, hogy az alapügy tárgyát képez? személyes segítség továbbra is nyújtható, ha az érdekelt a fels?fokú tanulmányait egy olyan finn településen folytatja, amely esetlegesen a lakóhelye szerinti települést?l távol található, és az utóbb említett település arra vonatkozó lehet?sége, hogy e segítség felhasználását ilyen helyzetben ellen?rizze, nem tekinthet? jóval kevésbé korlátozottnak, mint az alapügy tárgyát képez? helyzetben, amelyben A a tanulmányait Finnországon kívül, de egy szomszédos régióban folytatja, és minden héten hazatér a lakóhelye szerinti finn településre.

76

Másrészt a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kit?nik, hogy a finn kormány pontosítása szerint nincs olyan tény, amely jelenleg arra engedne következtetni, hogy a személyes segítségnyújtás az alapügyre jellemz?höz hasonló körülmények között a nemzeti szociális biztonsági rendszer egyensúlyát fenyegeti.

77

Következésképpen az alapügyre jellemz?höz hasonló körülmények között a kérdést el?terjeszt? bíróság és a svéd kormány által ismertetett célkit?zések között nincs olyan, amely igazolná egy olyan uniós állampolgár szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogának korlátozását, mint A.

78

Ilyen körülmények között nem kell határozni a fogyatékossggal él? személyek jogairól szóló egyezmény 19. cikkének a kérdést el?terjeszt? bíróság által szintén kért értelmezésér?l, mivel ez nem változtathat az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett második és harmadik kérdésre adandó válaszon.

79

A fentiekre tekintettel a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikkel ellentétes, ha egy tagállam valamely súlyos fogyatékossggal él? lakosával szemben a lakóhely szerinti település egy olyan ellátást, mint az alapügyben a személyes segítség, megtagad azzal az indokkal, hogy e személy más tagállamban tartózkodik abból a célból, hogy ott fels?fokú tanulmányokat folytasson.

A költségekr?l

80

Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következ?képpen határozott:

1)

A 2009. szeptember 16-ai 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-ai 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan ellátás, mint az alapügyben a személyes segítség, amely többek között a súlyos fogyatékkal élő személy mindennapi tevékenységei során felmerülő költségek annak érdekében való átvállalásában áll, hogy ezen utóbbi, gazdaságilag nem aktív személy felsőfokú tanulmányokat folytathasson, e rendelkezés értelmében nem tartozik a „betegségi ellátások” fogalmába, és ezáltal e rendelet hatályából kizártnak tekintendő.

2)

Az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikkel ellentétes, ha egy tagállam valamely súlyos fogyatékkal élő lakosával szemben a lakóhely szerinti település egy olyan ellátást, mint az alapügyben a személyes segítség, megtagad azzal az indokkal, hogy e személy más tagállamban tartózkodik abból a célból, hogy ott felsőfokú tanulmányokat folytasson.

Aláírások

(*1) Az eljárás nyelve: finn.

(1) A jelen szöveg 68-71., 74. és 76. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.